

За какво е мислѣлъ малкиятъ Уатъ?

Той видѣлъ, че захлупката на чайника се подига отъ парата и подскача. Чайника се напълня съ пара, която нѣма отъ де да излѣзе. Парата натиска захлупката и тя се подига. Следъ като излѣзе парата, захлупката пакъ дохожда въ първото си положение. Отново се събира пара и пакъ се повтаря сжщото явление. Захлупката почва да чука: „чукъ, чукъ, чукъ!“ Това явление се продължава, додето гори огъня и има вода въ чайника.

Мнозина преди Уата сж наблюдавали това явление, но не всички се замислили върху него. Уатъ не само наблюдавалъ, но и мислилъ върху наблюдаваното.

— Въ чайника има малко пара, а все пакъ парата подига захлупката на чайника, мислѣлъ си Уатъ. Ако намѣсто чайника ври казанъ, тогава ще имаме много пара. Тази пара ще може да повдига не само леки, но и тежки предмети. Ако къмъ захлупката на казана закрепимъ стоманенъ прѣтъ, то парата ще повдига захлупката, а захлупката — стоманения прѣтъ. Ако прѣтт закрепимъ на колелетата, то парата ще повдига захлупката, захлупката — прѣта, а този пѣкъ ще завърти колелетата. Ако туримъ казана на колелетата, той ще се вози самъ безъ коне по земята, безъ платна и лопати по водата.

И малкиятъ Уатъ почналъ да мисли, какъ да улови свободнитѣ пари и да почне да ги управлява.

— Ето на, мисли си Уатъ, хората впрегнали порано дивитѣ коне, камили, биволи, елени и слонове. Хванали волния вѣтъръ и го накарали да върти крилата на вѣтрената мелница и да кара гемията. Покорили водата и я заставили да върти колелетата на водната мелница.

И Уатъ почналъ да мисли, какъ да направи локомотиви и параходи, които ефтино и бързо да могатъ да пренасятъ хората по суша и по море. Какъ да накара парата да чука, дѣла, сече, преде, тъче и да върши и други работи.

Когата малкиятъ Уатъ порасналъ, направилъ много отъ онова, за което мислилъ въ детинството